

Kvinnorna utgör ca 40 procent av partimedlemmarna. Men de har större representation i partiets centralkommitté: 42 procent, nu ökat till 43. I politbyrån och sekretariatet har de bara utgjort 7 procent. Nu ökade de till ca 25 procent i båda, så de knarar in.

Kommunistpartiets 7:e kongress

Kubas väg framåt

Zoltan Tiroler

I april höll Kubas Kommunistiska Parti PCC sin 7:e kongress. Situationen har ändrat sig på många sätt sedan den förra, 2011. Då svepte en stark radikal våg fram över Latinamerika. Chávez, Lula, Kirchner, Morales, Correa och Ortega ledde framgångsrika vänsterregeringar och ekonomier med ökande självförtroende. Den Latinamerikanska integrationen stod högt på dagordningen. USA var isolerat.

Idag pågår en våldsam motoffensiv från inhemska oligarkier, uppbackade av deras monopolmedier i nära förening med USA. Vänsterregeringarna är kraftigt försvagade och integrationen har avstannat. Samtidigt har Kubas förbindelser med USA genomgått en förbättring, så till vida att stormakten bytt taktik, men behåller syftet att ta över Kuba och införa marknadsekonomi. För Kubas del handlar det om att bli kvitt den förlamande blockaden och bygga en välmående socialism.

Försvara socialismen

I detta läge hölls så kongressen, som till stor del handlade om att följa upp den förra. På denna hade en lång rad "riktlinjer" antagits efter omfattande rådslag bland kubanerna. Nu fanns ca 1 000 ombud (av Partiets ca 700 000 medlemmar) på plats. Av ombuden var 43% kvinnor (en ökning med 2,5% sedan förra kongressen), 36% var svarta och mestiser (ökning med 4,5%). Sammansättningen speglar partiets kadrer. Att fortsätta att öka andelen kvinnor, svarta och ungdomar är ett uttalat

Vad ser du om kommunistpartiets 7:e kongress på Kuba? Jag ser stor enighet, mer socialism som fortsätter in i framtiden. Onkel Sam, här finns inget för dig att hämta...

mål. Ny Politbyrå och Centralkommitté valdes, med viss förnyelse. Mandatperioderna är nu begränsade till max 2x5 år och ingen över 60 ska väljas.

Raul Castro, som omvaldes till sin andra och sista ämbetsperiod, slog fast att: "Min huvuduppgift är att försvara, bevara och fortsätta förbättringarna av den kubanska socialismen och aldrig tillåta att kapitalismen återinförs."

Ekonomi en huvudfråga

För att förbättra kubanernas levnadsstandard är ekonomin fortsatt av högsta vikt. Bland annat slogs fast: Kuba kommer inte att acceptera att ägande eller rikedomar koncentreras till enskilda.

forts sid 4

Raul Castro var också självkritisk "vi har inte varit tillräckligt förutseende inför problem som uppstått vid genomförandet av Riktlinjerna och inte tillräckligt snabbt rättat till misstagen".

forts från sid 3

Sammanläggningen av de två valutorna är inte en magisk lösning men är nödvändig av flera skäl, bland annat för att bekämpa olika negativa konsekvenser. Inte minst den skeva lönebildningen i vilken de som arbetar inom turism kraftigt gynnas. Ingen ska överges och lämnas åt sitt öde. Ingen chockterapi enligt Världsbanksrecept ska tillämpas. Problemen ska inte lösas på folkets bekostnad.

Utländska investeringar är ett strategiskt mål och nödvändiga för landets utveckling. Kuba behöver såväl teknologi som kunskaper och valuta.

Produktionen täcker inte behoven på grund av såväl subjektiva som objektiva faktorer. Byråkratin står för en föråldrad mentalitet och hindrar initiativ.

Också i fortsättningen kommer produktionsmedlen att i huvudsak vara folkets gemensamma egendom, dvs. statliga företag. Men det är nödvändigt att befria staten från aktiviteter som inte är avgörande för samhällets utveckling och den privata sektorn har en viktig positiv roll att spela.

Utbildning och hälsovård är fortsatt prioriterade områden. Mer beslutsfattande ska ske lokalt och decentralisering är viktigt. Samtidigt kan man inte längre "bara vänta på direktiv uppifrån".

Den ideologiska kampen blir avgörande

Att behålla enigheten, som tidigare svetsades samman av USA:s öppna aggressionspolitik, är en tuff uppgift. "Om de en dag lyckas splittra oss, så skulle det vara början till slutet för revolutionen, socialismen och vårt oberoende", sade Raul Castro. Det är en utmaning när det utländska inflytandet nu ökar och de revolutionärer som ledde befrielsekriget går ur tiden. Gång på gång betonades vikten av att lyssna och resonera med folket. Partiet har som uppgift att arbeta för ett ständigt ökande deltagande i besluten om samhället. Det sades att "vi hyser ingen rädsla för andra uppfattningar eller meningsskiljaktigheter. Bara öppna och ärliga diskussioner mellan revolutionärer leder till lösningar. Partiet måste optimera och permanent förbättra demokratin då det är nödvändigt för att övervinna en falsk enighet, formalism och falskhet." Castro kritiserade upprepade gånger byråkratin och den "tröghet" som bromsar reformerna.

Att man inte är rädd för andra uppfattningar illustreras av att Obama vid sitt besök fick tala i direktsänd TV. Den

ideologiska debatten har skärpts och flera journalister, studenter och samhällsdebattörer diskuterar landets problem på ett ständigt ökande antal bloggar. Fidel Castros öppna brev "Brodern Obama" efter dennes besök var också en markering av att skiljelinjerna är kvar trots USA-presidentens sirapslena ord. En viktig aspekt av denna diskussion (som i hög grad gäller också vänstern i Sverige) är västvärldens/mediemonopolens tolkningsföreträdare på definitionen av mänskliga rättigheter, demokrati och historieskrivningen. Dessa definitioner, som också anammats av många kubaner, måste ifrågasättas, kritiseras och bekämpas.

Kommunistpartiets ledande roll slogs fast. Och inte heller är det aktuellt med det av västvärlden så hett eftertraktade flerpartisystemet, som skulle vara en motorväg för USA rakt in i Kubas politiska liv. Raul Castro skämtade om USA:s tvåpartisystem och jämförde det med om Kuba också hade haft två partier, ett under ledning av Fidel och ett under Raul.

Det upprepades att Kuba inte kommer att rucka på sina principer eller sitt sociala system. Inte heller tänker de ändra sina relationer med vänskapligt sinnade länder, som Venezuela, i utbyte mot bättre kontakter med USA. Kuba fortsätter sin internationalistiska politik och sitt solidariska bistånd. Kuba är motståndare till imperialismen och NATO. Inringningen av Ryssland är ett hot mot världsfreden. Kuba fortsätter att kräva en ny modell för internationella relationer och ekonomiska transaktioner.

Sammanfattning

De som hade hoppats på stora förändringar och en radikalt ny linje blev besvikna. Istället handlar det om bibehållna principer och kontinuitet. Förändringar sker långsamt, planmässigt och metodiskt. Försiktigt tycker säkert en del. Men farorna är många och Kuba går fram på en obanad väg, en socialistisk ö i ett kapitalistiskt hav som intensivt önskar att dränka det. Socialismen är oåterkallelig och dess principer ligger fast. Det handlar om rättvisa, människovärde och jämlikhet. Mer folkligt deltagande eftersträvas. Utvecklingen av ekonomin, kampen för fred och ideologisk fasthet är de viktigaste frågorna för partiet. Kampen om idéerna, medborgarnas medvetenhet, blir avgörande för socialismens framtid.

Det finns all anledning för progressiva människor att fortsätta arbeta för solidaritet med det socialistiska Kuba, kräva slut på blockaden och ockupationen av Guantanamo, samt att hålla fram Kuba som exempel på ett medmänskligt och solidariskt samhälle.

USAs trojanska häst hoppas kunna inta Kuba